

[NASLOVNICA](#) [VIJESTI](#) [KRITIKE](#) [INTERVJUI](#) [TEATRALIJE](#) [O NAMA](#)

TRAŽILICA:

19. FESTIVAL PLESA I NEVERBALNOG KAZALIŠTA

25.7.2018. 3:07:24h

I dalje plešu u Svetvinčentu

Festival plesa i neverbalnog kazališta održao se po 19. put u Svetvinčentu, a mi ga promatramo kroz četvrtinu programa, predstave 'Bolero' i 'No dance, no paradise'

 Like 0 Share

Izvor: kritikaz.com
Autor: Olga Vujović

U prelijepom istarskom gradiću Svetvinčentu (25 km od Pule prema unutrašnjosti) i dalje se održava Festival plesa i neverbalnog kazališta (19.-22.7.2018.) pa je ovogodišnje, devetnaesto izdanje predstavilo osam izabranih izvedbi iz Španjolske, Finske, Slovenije, Belgije, Italije i Hrvatske (Snježana Abramović Milković). Odgledala sam svega četvrtinu programa, preciznije rečeno, predstave prvog dana: „*Bolero*“ na Trgu i „*No dance, no paradise*“ u Kaštelu Grimani.

Omiljena skladba Mauricea Ravela „*Bolero*“ bila je često nadahnuće koreografima različitih plesnih poetika pa nije mimoišla niti španjolskog plesača i koreografa Jesusa Rubia Gamo. Odjeveni u crno (Naldi Fernandes) Clara Pampyn i Alberto Alonso prate razvoj glazbene teme sve intenzivnijim pokretima pa ono što je na početku djelovalo kao lagašno poskakivanje pretvara se u iscrpljujući vrtlog. Jednostavni plesni pokreti vremenom postaju

"Bolero" / svetvincenatfestival.com

složeniji, pa iako koreografija ne djeluje naročito bogato, na kraju završava u skladu s glazbenim vrhuncem.

Tehnički uvjeti u santvinčentskom kaštelu omogućuju puno složenije predstave, pa je španjolski autor i izvođač Pere Faura (1980.) u svojoj predstavi „*No dance, no paradise*“ ponudio četiri poznate koreografije uz komentar i izvedbu: Gene Kelly u filmu „*Pjevajmo na kiši*“, John Travolta u „*Groznici subotnje večeri*“, Maja Pliseckaja u baletnom prizoru umiruće labudice i Anne Terese de Keersmaeker u suvremenom plesu „*Rosas danst Rosas*“ (scena Jordi Queralt, kostimi Txell Janot, svjetlo Isreal Quintero, glazba Arturo Castillo, Lena Mandotter, Jorge Drexler, Mistres Barbara, Pete Dderton).

Predstava počinje iscrpnim objašnjenjima pojedinih koreografskih sola (čime poništava onaj

NO DANCE, NO PARADISE Video dance project by pere faura and ...

dio festivalskog naslova u kojem se spominje neverbalno kazalište!), nakon čega ih i utjelovljuje – pa tako opisan svaki pokret dobiva novo značenje, ali i pomalo posprdni naglasak. Doista, kada se analizira pojedini pokret ili izvuče iz konteksta, dobiva novo ozračje, pa istovremeno djeluje kao dokument neke pojave i njezin kritički komentar. Najšarmantniji i najbolje osmišljen je prvi dio gdje Faura prikazuje Kellyjev nastup (s kišobranom kao glavnim rekvizitom), slabiji je onaj dio posvećen Travolti (mada je likovno zanimljivo poigravanje njegovih sjena na zidu), meni osobno nije bilo drago parodiranje „smrti labudice“ niti mi je u potpunosti bila jasna namjera ponavljanja posljednje pjesme u različitim tempima...

Prema tekstu u knjižici ova je predstava zamišljena da : „...obnaša ulogu kolektivnog sjećanja na ples kako bi izrazilo razmišljanja o potrebi plesa, njegovu utjecaju ili apsurdnosti u sadašnjem trenutku.“ Mada mi je prihvatljivo povezivanje različitih plesnih izričaja u istoj predstavi, nije mi bliska podsmješljivost koju slutim... a možda sam to samo umislila?!